

Arrest

nr. 66860 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U werd geboren op 12 januari 1988 in Grozny. Tot augustus 2009 woonde u in Karabulak (Ingoesjetië). Toen verhuisde u naar Koersk aan de grens met Oekraïne.

Op zondag 28 juni 2009 verkocht u uw wagen aan uw kennis (Z. K.). (Z. K.) vroeg u om de registratiegegevens van de wagen pas na een maand te laten veranderen. Later vernam u dat (Z. K.) op 20 juli 2009 werd vermoord. Op 22 juli 2009 ging u 's ochtends naar uw werk in Nazran. Uw moeder belde u en vertelde dat er gemaskerde militairen bij u thuis waren langsgesproken. Ze waren op zoek naar u en stelden vragen over uw wagen. Op 23 juli 2009 ging u zich 's ochtends vrijwillig aanmelden bij de wijkagent (A. A. {.}) in de stedelijke afdeling van Karabulak om hem over de verkoop van uw wagen te vertellen. In de politieafdeling kwamen na een kwartier militairen binnen. Ze deden u handboeien om en namen u mee naar Magas. Daar werd u verschillende keren ondervraagd door drie verschillende

mensen. De tweede dag van uw opsluiting werd u ook mishandeld. Op 25 juli 2009 werd u vrijgelaten nadat uw moeder u had vrijgekocht. Daarna verbleef u twee à drie weken bij verre familieleden in Trojtskoje. Een week na uw vrijlating vernam u dat er militairen bij u thuis langsgesproken waren. Nog een week later kreeg u opnieuw te horen dat militairen bij u thuis binnenvielen.

Uiteindelijk verliet u Ingoesjetië op 14 augustus 2009. Op 16 augustus 2009 kwam u aan in Koersk, waar u woonde tot uw vertrek naar België. In Koersk werd u drie à vier keer geslagen door lokale jongeren. Eind december werd u voor het laatst ernstig geslagen door onbekenden en moest u naar het ziekenhuis.

Op 15 februari 2011 vertrok u met de vader van uw vriendin per auto uit Koersk naar Brest, waar u op 16 februari 2011 aankwam. In de nacht van 17 februari 2011 stak u met zeven mensen via een bos de Poolse grens over. Rond 6u 's ochtends bereikten jullie een weg waar iemand, Piotr genaamd, op u wachtte. Piotr bracht u naar hem thuis. 's Nachts vertrok u met Piotr in zijn Volkswagen naar België. Op 21 februari 2011 bereikte u België. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u enkel uw Russisch binnenlands paspoort voor.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Ingoesjetië problemen heeft met militairen en de FSB. Deze problemen ontstonden nadat u uw wagen verkocht aan een kennis, (Z. K.), die drie weken na de verkoop werd vermoord. U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht uit Ingoesjetië vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kan u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de verkoop van uw wagen, de moord op (Z. K.), het binnenvallen van de militairen op 22 juli 2009, uw gesprek met de wijkagent, uw arrestatie op 23 juli 2009, uw daaropvolgende vasthouding, de daarbij door u opgelopen verwondingen en het tweevoudige binnenvallen van militairen na uw vrijlating. Ook over uw problemen die u in Koersk zou gekend hebben, kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u niet duidelijk aangeven welke militairen op 22 juli 2009 bij u thuis binnenvielen. U kende de precieze instantie waarvoor ze werkten niet (CGVS, p. 10). Evenmin kon u vertellen door wie u op 23 juli 2009 precies gearresteerd werd (CGVS, p. 11). U wist ook niet door wie u werd ondervraagd tijdens uw opsluiting, al dacht u dat de ondervragers voor de FSB werkten (CGVS, p. 11). U kende ook de naam niet van de man die bemiddelde bij uw vrijlating (CGVS, p. 12). Verder wist u niet tot welke instantie de militairen behoorden die twee maal bij u thuis binnenvielen na uw vrijlating (CGVS, p. 12). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijfplaats na uw vrijlating op 25 juli 2009. Eerst beweerde u dat u niet meer thuis overnachtte na uw vrijlating (CGVS, p. 9). Later verklaarde u dat u de eerste nacht thuis verbleef en pas daarna naar Trojtskoje verhuisde (CGVS, p. 12). Deze verklaringen zijn tegenstrijdig en hollen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uit.

Voorts is het opvallend dat er op 28 juli 2009 in uw binnenlands paspoort een stempel met betrekking tot uw legerplicht werd gezet. U verklaarde dat een neef van uw moeder, R. T. {..}, deze stempel in het militair commissariaat in Sleptsovsk ging afhalen (CGVS, p. 5, 6, 13 en 14). U beweerde dat u of uw neef hiervoor geen oproeping kreeg. Het is echter weinig aannemelijk dat u precies op 28 juli 2009, drie dagen na uw vrijlating door de militairen, vrijwillig iemand met uw binnenlands paspoort naar de militaire autoriteiten zou laten gaan om een stempel in dat paspoort te laten zetten. Het feit dat u zo snel na uw vrijlating een stempel liet ophalen, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de militairen en de FSB zou gekend hebben.

Daarnaast verklaarde u eerst dat u via deze stempel wilde vermijden dat u naar het leger zou gestuurd worden (CGVS, p. 6). Later verklaarde u dat u deze stempel nodig had om uw thuisland te verlaten, omdat u anders problemen zou krijgen (CGVS, p. 14). U verklaarde echter dat u pas in augustus 2009 besliste om te vluchten uit Ingoesjetië (CGVS, p. 9 en 14). In dat geval wist u op 28 juli 2009, toen de stempel werd gezet, nog niet dat u wilde vluchten. Verder bleef u opvallend vaag over het tijdstip waarop u deze stempel kreeg. U verklaarde dat u deze stempel drie jaar geleden kreeg (CGVS, p. 5). De stempel werd echter op 28 juli 2009 gezet, dus minder dan twee jaar geleden. Voorts is het opvallend dat u voordien verklaarde dat u enkel door het leger werd opgeroepen toen u 18 jaar was (CGVS, p. 4), dus rond het jaar 2006. Deze tegenstrijdigheden met betrekking tot de reden en het tijdstip van de uitreiking van deze stempel zijn daarom niet opgeheven. Daardoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehald.

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Rusland naar België. U verklaarde dat u met de wagen van Koersk naar Brest reisde. In een groep van zeven personen stak u vervolgens te voet de Poolse grens over. Daarna reisde u met uw passeur Piotr naar België. U was tijdens deze reis uitsluitend in het bezit van uw Russisch binnenlands paspoort en zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 8). Deze verklaring is echter weinig

aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u via een bus de EU zou zijn binnengekomen zonder gevonden of gecontroleerd te worden. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 5), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehouden.

Ten slotte kon u onvoldoende aannemelijk maken waarom u zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u reeds op een andere plaats in de Russische Federatie woonde, meerbepaald in Koersk. Volgens de gegevens in uw binnenlands paspoort kon u zich op 24 augustus 2009 in Koersk laten registreren. U verklaarde dat u dit niet zelf deed maar via familieleden van uw kennis Bashir. U stelde dat u geen problemen ondervond om u er te laten registreren (CGVS, p. 6). Daarnaast beweerde u dat u verschillende keren in Koersk werd geslagen (CGVS, p. 6 en 13). U verklaarde echter dat u werd geslagen omdat u uit de Kaukasus komt. U stelde dat deze problemen niets te maken hadden met uw problemen in Ingoesjetië (CGVS, p. 13). U verklaarde bovendien dat u werd geslagen door lokale jongeren en dat u in Koersk geen problemen heeft gehad met de politie of met de autoriteiten (CGVS, p. 13). U kon bovendien geen enkel begin van bewijs met betrekking tot uw problemen in Koersk neerleggen. Dit is merkwaardig aangezien u er verschillende keren met jongeren in aanvaring zou zijn gekomen (CGVS, p. 13).

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document (uw Russisch binnenlands paspoort) is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. U legde geen enkel ander document voor om de problemen die u in Ingoesjetië en Rusland gekend heeft, te staven.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Uit de hierboven geciteerde bestreden beslissing blijkt dat het niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus is ingegeven door de vaststelling dat (i) geen enkel begin van bewijs is voorgelegd van de problemen die verzoeker verklaarde gekend te hebben, (ii) verzoeker onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van zijn asielaanvraag, (iii) tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd met betrekking tot verzoekers verblijfplaats na zijn vrijlating op 25 juli 2009, (iv) het opvallend is dat er op 28 juli 2009 een stempel met betrekking tot verzoekers legerplicht werd gezet in zijn binnenlands paspoort, (v) niet aannemelijke verklaringen werden afgelegd aangaande de reisweg van Rusland naar België en (vi) verzoeker onvoldoende aannemelijk kon maken waarom hij zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen.

2.5. Verzoeker betoogt dat hij in de onmogelijkheid is om enig document voor te leggen. Hij stelt dat documenten met betrekking tot de verkoop van zijn auto niet bestaan daar er geen contract was doch slechts een mondelinge afspraak. Tevens was de wijziging van de registratie nog niet doorgevoerd, zodat hieruit geen geschreven informatie kan geput worden. Volgens verzoeker is het eisen van bewijs voor de overige gebeurtenissen absurd. Van dergelijke feiten worden namelijk geen 'attesten' afgeleverd. Bovendien was zijn arrestatie en de daaropvolgende vasthouding illegaal.

2.5.1. Verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn, maar indien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen, of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Bij gebreke daaraan kan het asielaanvraag als ongeloofwaardig worden aangemerkt. Verzoeker tracht met zijn betoog voorts voor sommige van de door hem vermelde gebeurtenissen een reden te geven waarom hiervan geen bewijs kan voorgelegd worden, doch gaat hiermee voorbij aan de algehele conclusie van de commissaris-generaal dat hij geen *enkel* begin van bewijs heeft voorgelegd van de door hem aangehaalde problemen, dit terwijl er diverse gebeurtenissen vermeld werden – die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing opsomt – waarvan verwacht kan worden dat hij enig tastbaar begin van bewijs voorlegt of alleszins een poging daartoe onderneemt. De vaststelling dat verzoeker voor *geen enkel* van de door hem aangehaalde gebeurtenissen een tastbaar bewijs kan aanleveren doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

2.6. Wat de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden betreft merkt de Raad op dat van een asielzoeker redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren aangaande zijn persoonlijke problemen en de evolutie hiervan. Verzoekers betoog dat de vastgestelde vaagheden te verantwoorden zijn doordat de militairen binnenvielen op het moment dat hij niet thuis was en dat hij zelf niet bij de bemiddeling aanwezig was, is in dit kader niet ernstig. Verzoeker geeft bovendien zelf toe dat hij achteraf niet aan zijn moeder heeft gevraagd met wie zij heeft

bemiddeld, dit terwijl hij nochtans in de mogelijkheid was dit te doen of hij alleszins niet aantoonde in de onmogelijkheid daartoe geweest te zijn. De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker evenmin gedetailleerde verklaringen wist af te leggen over wie hem op 23 juli 2009 gearresteerd heeft en door wie hij ondervraagd werd tijdens zijn opsluiting, feiten waarbij verzoeker wel aanwezig was. De vastgestelde vaagheden wijzen op een duidelijk gebrek aan medewerking van verzoeker en een desinteresse die van aard is de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging dermate te relativiseren dat ze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het relaas.

2.7. Waar verzoeker betoogt dat één enkele vermeende tegenstrijdigheid niet aangehaald kan worden om het asielaanvraag van een kandidaat-vluchteling geheel in het twijfel te trekken, wijst de Raad verzoeker erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag en bijgevolg tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag. Verwerende partij merkt in haar nota terecht op dat het louter volharden in één versie van de feiten de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Waar verzoeker stelt dat vermoedelijk een vertaalfout aan de oorzaak ligt van de vermeende tegenstrijdigheid dient te worden vastgesteld dat dit *a posteriori* argument geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker op het gehoor duidelijk verklaarde dat hij de eerste nacht na zijn vrijlating thuis verbleef en daarna naar verre familie in Trojtskoje vertrok (gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 12), dit in tegenstelling tot zijn eerdere verklaring dat hij na zijn vrijlating niet meer thuis overnachtte (gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 9). Tijdens het verhoor werd aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk goed begreep en kreeg hij bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken hetgeen hij evenwel niet heeft gedaan (gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 15). De Raad merkt daarbij op dat het verhoorverslag voor het Commissariaat-generaal evenwel geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt maar het geniet niettemin, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Verzoeker laat na te bewijzen dat hetgeen in het verhoorverslag werd neergeschreven geen correcte, ondubbelzinnige weergave is van de mondelinge verhoren. Verzoeker slaagt er niet in aan de hand van concrete gegevens afbreuk te doen aan het vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid van het verhoorverslag.

2.8. Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen aangaande de stempel in zijn binnenlands paspoort en door te stellen dat hij geen reden heeft om te liegen slaagt verzoeker er niet in navolgende motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen: *“Voorts is het opvallend dat er op 28 juli 2009 in uw binnenlands paspoort een stempel met betrekking tot uw legerplicht werd gezet. U verklaarde dat een neef van uw moeder, R. T. {...}, deze stempel in het militair commissariaat in Sleptsovsk ging afhalen (CGVS, p. 5, 6, 13 en 14). U beweerde dat u of uw neef hiervoor geen oproeping kreeg. Het is echter weinig aannemelijk dat u precies op 28 juli 2009, drie dagen na uw vrijlating door de militairen, vrijwillig iemand met uw binnenlands paspoort naar de militaire autoriteiten zou laten gaan om een stempel in dat paspoort te laten zetten. Het feit dat u zo snel na uw vrijlating een stempel liet ophalen, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de militairen en de FSB zou gekend hebben. Daarnaast verklaarde u eerst dat u via deze stempel wilde vermijden dat u naar het leger zou gestuurd worden (CGVS, p. 6). Later verklaarde u dat u deze stempel nodig had om uw thuisland te verlaten, omdat u anders problemen zou krijgen (CGVS, p. 14). U verklaarde echter dat u pas in augustus 2009 besliste om te vluchten uit Ingoesjetjië (CGVS, p. 9 en 14). In dat geval wist u op 28 juli 2009, toen de stempel werd gezet, nog niet dat u wilde vluchten. Verder bleef u opvallend vaag over het tijdstip waarop u deze stempel kreeg. U verklaarde dat u deze stempel drie jaar geleden kreeg (CGVS, p. 5). De stempel werd echter op 28 juli 2009 gezet, dus minder dan twee jaar geleden. Voorts is het opvallend dat u voordien verklaarde dat u enkel door het leger werd opgeroepen toen u 18 jaar was (CGVS, p. 4), dus rond het jaar 2006. Deze tegenstrijdigheden met betrekking tot de reden en het tijdstip van de uitreiking van deze stempel zijn daarom niet opgeheven. Daardoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder uitgehold.”* Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft. De Raad stelt vast dat in zoverre verzoeker met zijn verklaring in zijn verzoekschrift waarom hij deze stempel nodig had, namelijk omdat hij reeds voordien uitstel had gekregen voor het vervullen van de dienstplicht omwille van gezondheidsredenen, een verdere toelichting wenst te geven inzake zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal waar hij stelde dat hij de stempel nodig had om te vermijden dat ze hem zouden oproepen, dergelijke toelichting slechts het volharden in één versie van de feiten betreft dewelke geenszins afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoeker in tegenstrijd met deze verklaring stelde dat hij de stempel nodig had om zijn thuisland te verlaten (Gehoarverslag CGVS, stuk 4, p. 6 en 14).

Verzoeker kan ook geenszins gevolgd worden waar hij stelt zich vergist te hebben over het tijdstip waarop hij de stempel verkregen heeft. Uit lezing van het gehoorverslag blijkt immers duidelijk dat hij tot tweemaal toe verklaarde dat de stempel drie jaar geleden werd gezet (Gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 5). Waar verzoeker tot slot stelt dat de vrees die hij koestert voornamelijk ten aanzien van de FSB is, merkt de Raad op dat verzoeker bij zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat gemaskerde militairen op 22 juli hem kwamen opzoeken in zijn woning, dat de personen die hem ondervroegen militaire uniformen droegen en dat militairen na zijn vrijlating zijn woning tot tweemaal toe binnendrongen. Verzoekers blote bewering dat er geen link is tussen de stempel, afkomstig van het leger, en de FSB is niet dienstig en kan geen afbreuk doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.9. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift zelf toe te hebben gelogen over de voorgehouden reisweg. Verzoeker stelt met een visum, uitgereikt door de Tsjechische autoriteiten, naar Europa te zijn gereisd en legt bij zijn verzoekschrift zijn internationaal paspoort en zijn visum voor. De Raad wijst verzoeker er op dat op de kandidaat-vluchteling een medewerkingsplicht rust; hij dient zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag. Deze medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Deze medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. De uitleg van verzoeker dat hem werd afgeraden om zijn internationaal paspoort en visum neer te leggen kan derhalve niet worden aanvaard. Nu blijkt dat verzoeker bewust en vrijwillig documenten heeft achtergehouden en leugenachtige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn reisroute dient gesteld dat dergelijke houding een negatieve indicatie inhoudt inzake zijn asielaanvraag en de geloofwaardigheid ervan aantast.

2.10. De considerans aangaande de mogelijkheid voor verzoeker om zich elders in de Russische Federatie te vestigen wordt ten overvloede aangevoerd nu de bestreden beslissing genoegzaam geschraagd is door de overige motieven, inzonderheid de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag. Kritiek op overtollige motieven kan op zich niet leiden tot het gegrond bevinden van het beroep zodat het niet nodig is deze kritiek nader te onderzoeken.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.11. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Voorts voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.12. Ter adstructie van zijn middel stelt verzoeker dat internationale rapporten aantonen dat het niet veilig is voor hem om terug te keren naar zijn land van herkomst, waarbij hij passages citeert. Verzoeker stelt tevens dat verwerende partij gelet op de objectieve informatie onterecht heeft besloten dat het gevaar voor gewone burgers slechts gering is.

2.13. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de Richtlijn 2004/83/EG dient te worden vastgesteld dat richtlijnen in principe geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijk en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.14. Waar verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert wijst de Raad op zijn bespreking onder punt 2.2..

2.15. De Raad wijst verzoeker erop dat vaststaat dat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn asielaanvraag teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel

worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Door te verwijzen naar een ambtsbericht en persberichten daterende van 2009 en 2010 slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de recentere informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept en dewelke zich bevindt in het administratief dossier (*“Subject Related Briefing “Ingoesjetië” “Veiligheidssituatie in Ingoesjetië”* van 11 januari 2011, stuk 16) verkeerd is. Uit deze informatie blijkt immers dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. Samen met de commissaris-generaal is de Raad van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig wordt bedreigd als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad herneemt bijgevolg de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.16. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, met uitzondering van het overtollig bevonden motief, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september twee duizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

dhr. S. TRICOT ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER